

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Terezou Kučerovou,
ve věci

žalobce: M. Č.

zastoupen Mgr. Petrem Švrčkem, advokátem
se sídlem Žižkova tř. 183/33, 370 01 České Budějovice

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
se sídlem Křížova 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2024, č.j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2024, č.j. X, **se ruší** a věc se žalované **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **9 280,70 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.
- III. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 4. 2024, č. j. X, zamítla žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění („zákon o důchodovém pojištění“), neboť žalobci dle posudku Institutu posuzování zdravotního stavu („Institut“) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost pouze o 25 %.
2. Žalobou napadeným rozhodnutím byly námitky žalobce směřující proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuty a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

II. Shrnutí žaloby a vyjádření žalované

3. Proti posledně uvedenému rozhodnutí žalobce brojí nyní projednávanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích dne 16. 9. 2024.
4. Žalobce nesouhlasí se závěry posudku Institutu, dle kterého míra poklesu jeho pracovní schopnosti činí pouze 25 %. Jedná se o vadný podklad, na základě kterého byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci. Lékař Institutu selektivně vybral pouze ty lékařské zprávy, které uvádí zlepšení žalobcova zdravotního stavu a nezohlednil ty, které popisují jeho skutečné problémy. Hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je dle jeho názoru stav po kontuzi dorsa pravé nohy po pracovním úrazu, nikoli Institutem uváděné onemocnění cukrovkou, to pouze prohlubuje jeho zdravotní problémy. Lékařka Institutu dále učinila mylný závěr, když žalobcovu pracovní schopnost neposuzovala k profesi, kterou vykonává, nýbrž obecně. K tomu žalobce citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, sp. zn. 4 Ads 83/2013, dle něhož je ze strany posudkových lékařů zapotřebí vymezit, jaké konkrétní práce je posuzovaný v rámci své kvalifikace schopen vykonávat a na jaký druh činnosti může být eventuálně rekvalifikován. Posudkoví lékaři tímto způsobem nepostupovali. Žalobce se dosud bezvýsledně pokoušel najít zaměstnání, které by byl schopen s ohledem na své zdravotní postižení vykonávat. Tato situace se projevila též na žalobcově mentálním zdraví, kdy mu byly diagnostikovány organické poruchy nálady a předepsána antidepressiva. Jeho zdravotní stav se prokazatelně zhoršil.
5. Vzhledem k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a s odkazem na závěry nálezů Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4160/16 žalobce navrhl doplnit dokazování znaleckým posudkem.
6. Žaloba dále namítá rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 6 odst. 1 a čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť jím bylo žalobci odňato právo na hmotné zabezpečení a právo na důstojný život. Hlavní příčinou tohoto pochybení je dle žalobce koncepce vyhlášky o posuzování invalidity, která neumožňuje faktické zhodnocení zdravotního stavu posuzovaných osob a nutí lékaře pacienty kategorizovat na základě hlavního onemocnění bez ohledu na reálnou průcheschopnost těchto osob. Zhodnocení přidružených onemocnění ve smyslu § 3 vyhlášky o posuzování invalidity není dle žalobce přiléhavé. Vyhlášku hodnotí žalobce jako zastaralou a poukazuje na to, že

v souvislosti s rekodifikací soukromého práva byla zrušena obdobná vyhláška týkající se odškodnění bolesti a snížení společenského uplatnění. Není důvod, proč by měl být zdravotní stav subjektů posuzován odlišně ve vztahu k soukromým subjektům a ve vztahu k veřejným subjektům. Vyhláška by dle žalobce měla mít pouze doporučující charakter metodického pokynu a neměla by být závazným předpisem.

7. Dle žalobce je napadené rozhodnutí z důvodu mnohosti formálních a faktických chyb nepřezkoumatelné, a proto jej navrhuje zrušit a věc žalované vrátit k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě vycházela z posudku lékaře Institutu ze dne 8. 4. 2024 a ze dne 12. 7. 2024, který dle jejího názoru splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti, a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Nebyla zjištěna žádná vada řízení. Vycházeno bylo z objektivně zjištěného zdravotního stavu žalobce, posudkoví lékaři měli k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci žalobce. K žalobním námitkám žalovaná zdůraznila, že v případě více zdravotních postižení nedochází při stanovení míry poklesu pracovní schopnosti k jejich sčítání, nýbrž se hodnotí pouze postižení s nejvýznamnějším dopadem na pracovní schopnost posuzovaného. S ohledem na námitky žalobce navrhuje žalovaná důkaz posudkem Posudkové komise MPSV ČR („posudková komise“). Za daného stavu nelze dle žalované správně žalobě vyhovět, a proto je navrhováno ji jako nedůvodnou zamítnout.

III. Podstatný obsah spisu

9. Rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2024, č. j. X, kterým byla zamítnuta žalobcová žádost o invalidní důchod, vychází z posudku lékaře Institutu ze dne 8. 4. 2024, v němž posudkový lékař uvedl, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je Diabetes mellitus 2. typu na PAD. Míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena v rozsahu 25 % a navýšena dle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity dále nebyla. Toto postižení bylo podřazeno pod kapitolu IV, položku 2b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity („vyhláška o posuzování invalidity“).
10. V řízení o námitkách proti tomuto rozhodnutí, jež jsou svým obsahem obdobné námitkám žalobním, se posudkový lékař Institutu se závěry nalézacího posudkového lékaře ztotožnil a tyto označil za validní. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je Diabetes mellitus 2. typu s nedostatečnou kompenzací a rozvojem neuropathie. Toto zdravotní postižení lékař podřadil pod kap. IV, pol. 2b vyhlášky o posuzování invalidity. Další postižení nezpůsobují samostatně větší pokles pracovní schopnosti žalobce a byly zohledněny v rámci stanovení míry poklesu pracovní schopnosti, tj. byla zvolena horní hranice procentního rozmezí - 25 % s tím, že tato hodnota nebyla ve smyslu § 3 vyhlášky o posuzování invalidity dále navýšena. K uplatněným námitkám posudkový lékař uvedl, že právě diabetes je onemocněním s nejvýznamnějším dopadem na pracovní schopnost žalobce, v případě komplexního regionálního bolestivého syndromu pravé nohy po úrazu by šlo o funkční postižení odpovídající pouze 10 % míře poklesu pracovní schopnosti. Zjištěný diabetes 2. typu není postižením středně těžkým a nesplňuje položku 2c kap. IV. přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Obavy z návratu do zaměstnání nejsou z hlediska posouzení věci rozhodné, podstatné jsou pouze zdravotní důvody. Žalobce je osobou zdravotně znevýhodněnou a může žádat o pracovní úlevy, které specifikuje ošetřující lékař. Pracovní schopnost se posuzuje k práci obecně, tedy nikoli pouze jako schopnost pokračovat v dosavadním zaměstnání, posuzuje se celý pracovní potenciál.

11. Popsané závěry posudkového lékaře žalovaná převzala do napadeného rozhodnutí, když v odůvodnění vymezila důvody, pro které posudkový lékař Insitutu dospěl k závěru, že se v případě žalobce o invaliditu nejedná. Žalovaná zdůraznila, že za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je dle zákona o důchodovém pojištění potřeba považovat takové postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti žalobce, jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají.
12. Krajský soud si dále vyžádal posudek posudkové komise včetně protokolu o jednání této komise (protokol o jednání, jakož i posudek ze dne 16. 12. 2024 jsou založeny na čl. 27-31 spisu krajského soudu). Z těchto podkladů je patrné, že komise jednala v přítomnosti žalobce za účasti odborného lékaře z oboru traumatologie. Posudková komise konstatovala, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je Diabetes mellitus. Tento zdravotní stav žalobce posudková komise podřadila pod kap. IV, pol. 2b vyhlášky o posuzování invalidity. S ohledem na pracovní zařazení žalobce bylo využito horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti – 25 %. S ohledem na další komorbidity – algoneurodystrofický syndrom a duševní stav (organickou depresi) byla míra poklesu pracovní schopnosti navýšena v souladu s § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity o 10 % na celkových 35 %. Posudková komise tedy dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce invalidní v prvním stupni.

IV. Průběh jednání před krajským soudem

13. Dne 27. 2. 2025 bylo u krajského soudu konáno ústní jednání, během kterého zástupci obou účastníků setrvali na svých doposud v řízení uplatněných stanoviscích.

V. Právní hodnocení krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“).
15. Žaloba je důvodná.
16. Dle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, platí, že jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla „a) *nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*“
17. Krajský soud k tomu předně uvádí, že rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu, jakož i o změně výše invalidního důchodu, je závislé na lékařském odborném posouzení. Pro přezkumné soudní řízení je k takovému posouzení povolána podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, posudková komise. Tato posudková komise je oprávněna k celkovému posouzení zdravotního stavu osoby a její pracovní způsobilosti, jakož i k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě a jejím stupni. K posouzení přitom může dojít v nepřítomnosti posuzovaného, pokud posudková komise shledá jeho zdravotní dokumentaci za dostačující pro účely posouzení. (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č.j. 3 Ads 108/2010-78) Posudek posudkové komise pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad obsažených v § 77 odst. 2 s. ř. s. Posudek posudkové komise je úplný a přesvědčivý, jestliže se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, s žalobcem udávanými zdravotními potížemi, obsahuje-li posudek náležité zdůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

posudkového závěru tak, aby ten byl přesvědčivý též pro krajský soud, který nemá odborné medicínské znalosti a ani je mít nemůže.

18. Krajský soud vyšel především ze shora uvedeného posudku posudkové komise, která přezkoumala zdravotní stav žalobce v řádném složení za účasti odborného lékaře z oboru traumatologie. Posudková komise stanovila úplnou klinickou diagnózu, přičemž přihlédla k subjektivním potížím žalobce a přihlédla a vypořádala se též s odbornými lékařskými nálezy, jež jsou součástí zdravotní dokumentace žalobce. Na základě těchto podkladů označila rozhodující zdravotní postižení způsobující dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jímž byl v době vydání napadeného rozhodnutí Diabetes mellitus 2. typu. Posudková komise podřadila zdravotní stav žalobce pod kap. IV, pol. 2b vyhlášky o posuzování invalidity. Z taxačního rozmezí poklesu pracovní schopnosti 15-25 % zvolila horní hranici s ohledem na vliv tohoto postižení na dosavadní pracovní zařazení, přičemž tuto míru poklesu pracovní schopnosti – na rozdíl od posudkových lékařů Institutu – dále navýšila o 10 % s ohledem na další komorbiditu žalobce popsané v diagnostickém souhrnu. K datu vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce invalidní pro invaliditu I. stupně. Posudková komise podrobně popsala, z jakých důvodů nelze za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce určit algoneurodystrofický syndrom, toto postižení nemá nejvýznamnější dopad do pracovní schopnosti žalobce. Navíc, pokud by zvoleno bylo, šlo by pouze o lehkou lokální poruchu s mírou poklesu pracovní schopnosti ve výši 10 %. Toto postižení bylo spolu s duševní poruchou žalobce zohledněno v rámci navýšení poklesu pracovní schopnosti dle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity. Vznik invalidity byl stanoven dnem 20. 2. 2024, kdy byla vydána diabetologická zpráva.
19. Jestliže posudková komise stanovila úplnou klinickou diagnózu, označila rozhodující zdravotní postižení způsobující dlouhodobě nepříznivý stav, to podřadila příslušné položce vyhlášky o posuzování invalidity a svůj závěr o tom odůvodnila, zabývala se dalšími zdravotními postiženími žalobce, možností aplikovat případně korekční faktory i námitkami žalobce a zejména veškerou předloženou zdravotní dokumentací stran jeho zdravotního stavu, pak považuje soud posudek posudkové komise za úplný a přesvědčivý, činí-li závěr, dle něhož žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní pro invaliditu prvního stupně. Z tohoto důvodu je žalobou napadené rozhodnutí, vycházející z posudku odborného lékaře Institutu, jež nesprávně v rámci korekčních faktorů dle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity nezohlednil další zdravotní postižení žalobce, nezákonné.
20. K žalobní námitce preferující algoneurodystrofický syndrom pravé nohy jako rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce se posudková komise vyjádřila, jak je popsáno shora. Krajský soud na tomto místě připomíná dikci § 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity, podle kterého, *je-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.* Všichni posudkoví lékaři

se v případě žalobce shodli, že nejvýznamnější dopad na pracovní schopnost žalobce má diabetes, pokud by byl určen algoneurodystrofický syndrom po úrazu pravé nohy, šlo by o nižší míru poklesu pracovní schopnosti. Toto postižení ovšem nezůstalo bez zájmu, když bylo v souladu s § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity coby korekční faktor zohledněno v 10 % navýšení míry poklesu pracovní schopnosti žalobce, stejně jako diagnostikovaná duševní porucha. (důraz doplněn)

21. K námitce týkající se okolností pracovního zařazení, jež musí být posudkovými lékaři zohledňovány, lze v souladu s § 2 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity uvést, že se posuzuje vliv dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce na pracovní schopnosti posuzovaného, tedy nikoli pouze na pracovní schopnosti v rámci posuzovaným dosud vykonávané pracovní činnosti a zařazení. To je pak zohledňováno v rámci aplikace korekčních faktorů ve smyslu § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity.
22. K námitce týkající se rozpornosti postupu posudkových lékařů v rámci aplikace vyhlášky o posuzování invalidity s ústavně zaručenými právy krajský soud uvádí, že na řešení případných rozporů podzákonných právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení se zákony obecnými soudy je pamatováno Ústavou. V současné době se obecné soudy při aplikaci podzákonného právního předpisu ve vždy konkrétní věci řídí § 95 odst. 1 Ústavy, z něhož vyplývá povinnost soudu zkoumat, zda podzákonný právní předpis není v rozporu se zákonem nebo s mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu. Pokud by takový rozpor byl dán, soud by v konkrétní věci nemohl podzákonný právní předpis aplikovat. *A contrario* z uvedené ústavní úpravy ale vyplývá, že v případě, nekonstatuje-li obecný soud nesoulad „jiného právního předpisu se zákonem“, je jím vázán. Současně se nabízí poznamenat, že smysl a význam čl. 95 odst. 1 Ústavy v tomto směru, jakož i jeho dopad pro rozhodovací činnost obecných soudů, podrobně interpretoval také Ústavní soud, a to již v nálezu sp. zn. III. ÚS 274/01, a na této své interpretaci nadále setrval (viz např. nálezy III. ÚS 269/05).
23. Krajský soud rozpor vyhlášky o posuzování invalidity s ústavně zaručenými právy žalobce (čl. 6 odst. 1 a čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) neshledal. Citovaná vyhláška pouze provádí zákon o důchodovém pojištění, když tímto zákonem jsou přesně vymezeny mantinely, v nichž se může pohybovat. Čl. 30 Listiny pak hovoří o právu občanů na přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci, kdy toto právo ovšem nelze vykládat tak, že se musí jednat o příjem rovnající se příjmu pracujícího občana. Výše takového „přiměřeného hmotného zabezpečení“ se odvíjí od možností státu a při posuzování přiměřenosti poskytovaného hmotného zabezpečení bude třeba přihlížet např. k výši životního minima jakožto částky k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb, či k možností pomoci v hmotné nouzi podle zákona č. 111/2006 Sb. Důchod sám o sobě nemusí být jediným příjmem občana, resp. nikde není řečeno, že důchod musí občana plně zabezpečit. Jak již bylo nastíněno, jsou zde další zákony z oblasti sociální, podle kterých přichází v úvahu výplata dalších dávek (např. příspěvek na bydlení, doplatek na bydlení, příspěvek na živobytí, příspěvek na péči atp.). Krajský soud pak neshledal rozpor ani s žalobou namítaným porušením čl. 6 odst. 1 Listiny, podle kterého má každý právo na život. Toto právo žalobci rozhodně není vyhláškou upíráno. Pokud tím žalobce měl na mysli „důstojný život“, pak i zde platí výše uvedené, tedy že dávka invalidního důchodu nemusí být jediným příjmem žalobce

a jejím účelem není zajistit jejímu příjemci plné zabezpečení jako v případě plně pracujícího občana.

24. Krajský soud má proto za prokázané, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobce v důsledku onemocnění Diabetes mellitus 2. typu a přidružených komorbidit, činí 35 %. Za této situace nebyl důvod k zamítnutí žádosti žalobce o přiznání invalidního důchodu, jak to učinila žalovaná. Žalovaná proto napadeným rozhodnutím rozhodla v rozporu s § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.

VI. Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na konstatovanou vadu napadeného rozhodnutí krajský soud rozhodnutí žalované zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaná je v dalším řízení právním názorem krajského soudu vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.); důkazy provedené v řízení před soudem přitom žalovaná zahrne mezi podklady pro nové rozhodnutí (§ 78 odst. 6 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaná, která neměla v soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení.
27. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány odměnou advokáta za zastupování v řízení o žalobě za tři úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) a paušální náhradou hotových výdajů ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. V nynější věci první dva jmenované úkony (včetně příslušné náhrady hotových výdajů) byly realizovány ve znění advokátního tarifu účinném do 31. 12. 2024, třetí jmenovaný úkon pak v nyní účinném znění (tj. od 1. 1. 2025), což se promítá do stanovení jejich výše [čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů].
28. V nyní posuzované věci tedy žalobci náleží za převzetí a přípravu věci a sepsání žaloby 2 x 1 000 Kč a 2 x 300 Kč [dva úkony právní služby a 2 x paušální náhrada hotových výdajů dle § 7 bodu 3., § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024], a dále za účast na jednání 1 x 4 620 Kč a 1 x 450 Kč [jeden úkon právní služby a paušální náhrada hotových výdajů dle § 7 bod 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. g), § 13 odst. 4, ve znění advokátního tarifu účinném od 1. 1. 2025], celkem tedy 7 670 Kč. Jelikož je žalobcův právní zástupkyně, resp. advokátní kancelář, v níž působí, plátcem DPH, je nutno navýšit odměnu a náhradu hotových výdajů o sazbu této daně na částku 9 280,70 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 27. února 2024

JUDr. Tereza Kučerová v.r.
samosoudkyně

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Terezou Kučerovou, ve věci

žalobce: **M. Č.**, narozen dne X
bytem X
zastoupen Mgr. Petrem Švrčkem, advokátem
se sídlem Žižkova tř. 183/33, 370 01 České Budějovice

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
se sídlem Křížova 1292/25, 150 00 Praha 5

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2024, č. j. X, o opravě chyby v psaní,
takto:**

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2025, č. j. 64 Ad 13/2024-39, **se opravuje** v datu vydání tohoto rozhodnutí, které správně zní: **27. února 2025.**

Odůvodnění:

1. Při písemném vyhotovení rozsudku ze dne 27. 2. 2025, č. j. 64 Ad 13/2024-39, došlo v důsledku administrativního pochybení k písařské chybě, neboť v závěru rozhodnutí bylo nesprávně uvedeno datum jeho vydání, a to „27. února 2024“ namísto „27. února 2025“.
2. Vzhledem k tomu, že se jedná o zjevnou nesprávnost, soud v souladu s § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl tak, jak je uvedeno shora, a tuto písařskou chybu opravil.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 12. března 2025

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
samosoudkyně